

KIS HAVI

A PICZIKE. (Lásd a 108. lapon.)

XXXVIII kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.

1890. február 16-án.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EM tudom, hogyha Jolánka ott van, nem nevetett volna-e a boltosné beszédén s nem akarta volna-e kitalálni, hogy az egyik fiu mért törte ki a lábát, a másik meg a kezét. Az ilyen csöndes leányok mindjárt készek afféle magyarázattal, hogy a vásott, pajkos fiut könnyen utóléri a baj. Tamás azonban nem volt ilyen akadékoskodó leányka, hanem komoly fiatal ember, a ki legalább is olyan okos, mint ez az öreg boltosné. És így világos, hogy amit a boltosné hitt, azt neki is hinnie köllött. Hitte is szentül és szörnyű módon elkomolyodott. Aztán így szólt:

— Nagyon köszönöm az őszinte fölvilágosítást. Ez bizony hasznomra válik, mert úgy hiszem most már, hogy mégis csak legokosabb lesz, ha kitérek az utjából ennek a gonosz boszorkánynak.

— Bizony az lesz a legokosabb! Majd meglássa, beszéljen akárkivel, azt fogja mondani, hogy jó tanácsot kapott tőlem.

Tamás nem sajnálta a tizeskét, melyet az árpacukorra költött. Mégis csak okos gondolat volt, hogy ide benyitott. De mikor megint kint volt az utcán, kissé zavartan állt meg. Most már aztán igazán nem tudta, mit tegyen. Mert igazat mondott volt Emmike: a bölcs, vitéz és jeles Tamás tökéletesen hitte, hogy vannak boszorkányok, kísértetek; csak abban tévedett Emmike, hogy azt is elhitte, mikor Tamás vitézkedett, hogy ő nem ijedne ám meg, ha ilyen veszedelmes portékával akadna dolga. Mert hát soha

sem hitte Tamás, hogy csakugyan akad ilyen dolga.

Most pedig akadt. Mert a mint jól meggondolta a dolgot, látta, hogy valamit okvetetlenül kell tennie, különben nevetni, csufolni fogják azok az inczifinczi leányok. Azt beszélte mind a kettőnek, hogy azt az elásott titkos csomagot elő kell keríteni; ha most lemond róla, azt fogják hinni, hogy megijedt. Már pedig ezt semmikép sem engedheti meg.

Nincs más hátra, mint kísétálni az erdőbe és fölászni a kincset. Most fényes nappal talán nem lesz nagyon veszedelmes. Az a gonosz Magdolna asszony nem sejtí, hogy tudják a titkot; nem igen fog most ott járni az erdőben, nem fogja megtudni, ki ásta föl a kincset. Ha megtudná, az persze baj volna, és Tamás már szinte előre tapogatta a kezét-lábát, nincs-é eltörve. Még nincs, és ha ügyesen jár, nem is lesz.

Megindult az erdőbe, éppen azon az uton, a melyen Emmike és Jolánka mentek. Emmike ezt az utat nagyon jól magyarázta, Tamás mindjárt ráismert és szaporán lépegetett előre. Koronként megállt, hátra nézett, kémlelődött. Nem volt semmi veszedelem, nem látott éppenséggel senkit s baj nélkül eljutott az erdőbe.

Az igazat megvallva, Tamás barátunk máskor alkalmasint semmi különöset sem talált volna ebben az erdőben. Szép erdő volt, az igaz, magas, sudár, lombos fák álltak sűrűn egymás mellett, közben meg itt-ott apró bokrok, a földön vastag puha rétegben száraz avar. Csöndes volt, az bizonyos, kissé homályos is,

mert a na
a lombon
Tamás el

Mos
ság lepte
lyába lép
mindent
kával a
de most
a fejében
lott. Ide j
itt van el
valami g
soha sem

— E
járnak...

Ezze
hogy egy
De akárh
nyok előtt
tetlen vité
látni, hog

— A
igen vasta
és egy na
nem lesz n

Nem
fától a má

— It
álló gyöke
Csak

ritette, a s
és ott lát
Egy közel
ágot hog
puszta kör
munka let

Oda
kaparta k

mert a napfény csak itt-ott birt átszűrődni a lombon. De hát minden sűrű erdő ilyen, Tamás eleget járt már hasonló helyen.

Most mégis valami furcsa izgatottság lepte meg, mikor az erdő félhomályába lépett. Nem elég, hogy Emmike mindent elmondott, amit tegnap Jolánkával a titokzatos erdőről beszélgettek, de most még az is mind ott kavargott a fejében, amit az öreg boltosnétól hallott. Ide jár az a veszedelmes boszorkány, itt van elásva a kincse... talán bizony valami gonosz szellem őrzi... az ember soha sem tudhatja, mi éri...

— Eh, dehogy... azok csak éjjel járnak... most pedig fényes nappal van.

Ezzel biztatta magát, s nem azzal, hogy együgyü babona az olyan beszéd. De akárhogy, a földolog az, hogy a lányok előtt megmutassa, milyen rettenthetetlen vitéz. Tehát szaporán hozzá kell látni, hogy megtalálja az elásott kincset.

— Azt mondta Emmike, hogy egy igen vastag fa... kiálló gyökerekkel... és egy nagy kő van oda támasztva... nem lesz nehéz rátalálni.

Nem is telt bele sok idő, hogy egyik fától a másikhoz vándorolt.

— Itt van, ez az! Vastag fa... kiálló gyökerek... nagy kő...

Csakugyan az volt. A követ elhengerítette, a száraz füvet, falevelet elkaparta és ott látta a frissen ásott föld nyomát. Egy közeli bokorról letört egy vastagabb ágat hogy ásonak használja, mert a puszta körmeivel mégis csak kellemetlen munka lett volna.

Oda guggolt a földre és szorgalmasan kaparta ki a földet. Nem volt nehéz

munka, mert a friss hányású föld még laza volt. Csakhogy a bot-ásó keveset fogott egyszerre, hát kissé lassan haladt a dolog. De az nem baj, lassan-lassan mégis csak mélyebbre és végre eljutott egészen a csomaghoz.

— Csakugyan itt van! szólt magában.

Mereven bámult a csomagra, egy pillanatig habozva, merjen-e hozzá nyulni. Ugy el volt merülve a nagy munkában hogy eddig észre sem vett semmit maga körül. De éppen amint kinyitotta a kezét a csomag után, egészen közről valami zörejt, sziszegést hallott. Szinte elállt a lélekzete, reszketve pillantott fel és... és azután csak úgy homályosan tudta, mintha nagyot sikoltott volna és mintha látott volna valamit... éppen a feje fölött, reá hajolva, állt ott a borzalmas képű Magdolna asszony, a veszedelmes boszorkány és mellette felborzolt szőrrel, villogó szemekkel, tüzskölve és köpködve a rejtelmes fekete macska. De ezt már csak úgy mintegy sűrű fátyolon keresztül látta... és azután nem is látott többé semmit. Mert Tamás, az okos, vitéz, bátor Tamás olyan halálosan megrémült, hogy eszméletét veszítve terült el a vastag fa alatt.

Meddig feküdt ott elalélva, maga sem tudta. De hogy újra eszmélni kezdett, azt a nagyon kellemetlen fölfedezést tette, hogy a veszedelmes ellenség még sem tágitott mellőle. Hiszen igaz, ígérte ő Jolánkának, hogy ha találkozik azzal a Magdolna asszonnal, hát így meg amugy ügyesen kivallatja, elbánik vele. Csakhogy ez most kissé bajos, mikor ő még félig zibbadtan fekszik s mellette térdel az ellenség az egyik oldalon, az

a szörnyű fekete macska meg a másikon... akár mindjárt meg is fojthatják, kikaparhatják a szemét.

Tamás legokosabbnak vélte, ha újra behunyja a szemét és várja, hogy hát mi fog vele történni. Készen volt a legnagyobb veszedelemre.

Egyelőre azonban Magdolna asszony nem fojtogatta, sőt inkább szelid hangon így szólalt meg:

— No, ifuracskám, jobban van már? Próbáljon talpra állani.

Tamásnak eszébe jutott, mit mondott a boltosné... azzal a három fiuval is olyan szépen, szeliden beszélt, mintha nem is haragudott volna rájuk, de bezzeg aztán jött ám a keserves lakolás! Bizonyosan őt is csak bolondítja, szelid hangon szól, hogy aztán majd annál inkább tönkre tegye. Talán már nem is tud fölkelni, talán már ki van ficzomodva, el van törve a lába, nem is tud lépni vele... azért biztatja az a gonosz, hogy próbáljon rajta állani.

Akaratlanul is megpróbálta, tudja-e a lábát mozgatni. Nagy gyönyörűségére úgy tapasztalta, hogy tudja. No, így hát legalább haza mehet. Otthon majd tanácsot kér az öreg kertésznétől, az majd tudni fogja, mit kell tenni, hogy elkerülje a boszorkányos veszedelmet.

Föl akart tehát kelni, de mégis csak fekve maradt. Eszébe jutott valami. Érezte, hogy oly szerencsésen esett le, hogy épen a kiásott gödörre bukott s ezt elta-karta a testével. De ha fölkel, akkor el lesz árulva, mit csinált. Jobb lesz hát megvárni, míg ellensége távozik.

Igen ám, ha azon oly könnyen ki lehetne fogni. De hát Magdolna asszony nem tágitott, hanem ott maradt s Tamás végre is megunta a várást és fölnyitotta a szemeit. Furfangos akart lenni és úgy tett, mintha aludt volna, nagyot ásított és dörzsölgette a szemeit.

— No, most már keljen föl, ifuracskám, szólt Magdolna asszony ismét szelid, komoly hangon. Nagyon rosszul fekszik ott azon a kemény fagyökereken.

— Oh dehogy! Nagyon jó helyecske ez... igen kényelmesen fekszem. Oh, én nagyon szeretek így az erdőben heverészni. Most is ugyancsak elaludtam.

— Dehogy aludt! El volt ájulva, láttam jól.

— Én? Már hogy én? Ugyan mitől ájultam volna el?

— Ugy gondolom, attól, hogy nagyon megijedt, mikor engemet megpillantott. No, nem is csodálom. Megijed tőlem más is, mikor először lát, még ha nem is kapom rajta afféle csinyen, mint az ifurat.

— Csinyen? Micsoda csinyen?

— No, no, mire való már ez? Hiszen jól láttam, miben mesterkedett. Nem is valami nagyon csodálkozom rajta. Gyerekektől nem is várhatni egyebet.

Ez meg már boszantotta Tamást.

— Én nem vagyok kis gyerek, rólam nem szabad így beszélni!

— Persze hogy nem egészen kis gyerek, mert akkor nem is volna itt és nem volna kíváncsi rá, mi van itt elásva. No, nem nagy baj. Nem értem ugyan, hogyan tudhatta meg, hogy én ezt a kis csoma-

(Folytatása a 202. lapon.)

MAGYARORSZÁGI SZENT ERZSÉBET. (Lásd a 105. lapon.)

(Folytatás a 100. laphoz.)

got ide elástam... bizonyosan leskelődött itt tegnap valaki és elbeszélte, ifiuracskám pedig kíváncsi lett, hogy ugyan micsoda titkos kincs lehet itt elrejtve, eljött és rátalált. No, igazán sajnálom, hogy éppen erre tévedtem és úgy megijesztettem.

— Én nem ijedtem meg... nem biz én... és nem is vagyok kíváncsi, menem is kell már, mert otthon már várnak... ássa el máshová a kincsét.

— Dehogy ásom! Én nem akarok többé hozzá nyulni. Ha kiásta, jó kis ifiur, hát csak vegye elő, vigye magával... aztán csináljon vele, amit akar. Ha tűzbe dobja, az sem lesz baj, magam is azt akartam vele tenni... legjobb is lett volna. Ha pedig felbontja, az sem lesz baj. De akkor ne csufolódjék rajta és ne vonja kétségbe, hanem higye el, hogy mind igaz, amit olvasni fog. És tekintse úgy, mint utolsó szavát egy szegény öreg asszonymnak, a ki már nem tekint magát élőnek, ámbár még itt jár az élők közt, és a ki türelmesen várja, mikor tetszik majd a Mindenhatónak, hogy megszabadítsa őt földi szenvedéseitől. Menjünk, cicza! Nincs már itt semmi dolgunk.

És lassan, nyugodtan odább ballagott. Tamás pedig ugyancsak megzavarodva bámult utána, minden bölcsesége és vitézsége mellett sem igen tudván, mit gondoljon és mit csináljon. A fülében csengtek azok a szavak, melyeket Magdolna asszony oly szomorúan mondott... már nem tekint magát élőnek, ámbár még itt jár az élők közt... várja szenvedései végét... Ez nagyon szomorú!... De hátha ez is csak fogás?

Igen bizony, hátha az! Az ember nem tudhatja, mi mindenféle furfangot eszel ki az ilyen veszedelmes teremtés. Tud szentnek mutatkozni, csakhogy elámítsa a szegény hiszékeny embert, mézesmázos hangon beszél s éppen ezzel ejti hatalmába áldozatát.

— Ohó, csakhogy én ezt mind nagyon jól tudom, gondolá bölcs és vitéz Tamás barátunk. Ismerem én az efféle boszorkányságot. Mert bizonyosan itt fog lappangani az erdőben, hogy rám lessen.

Ezt azonban, amint körülnézett, nem egészen találta bizonyosnak. A fák közt messzire ki lehetett látni a mezőre, egészen a faluig. És látta, hogy az öreg Magdolna asszony már kint ballag a mezőn, hátra sem tekint. Már kiért az országútra... betért a házak közé.

— Ugy látszik, csakugyan haza megy... rám hagyja ezt az elásott portékát.

Mi tagadás benne, Tamás minden okossága és bátorsága mellett most már újra nagyon meg volt akadva. Sokkal jobban szerette volna, ha az a veszedelmes és gonosz Magdolna haragudott és ott azzal a gyanus csomaggal valamit csinált volna. Mert ez már mégis csak furcsa, hogy elássa, aztán látja, hogy valaki rátalál és nem bánja, ott hagyja neki. Már ebben okvetetlenül valami gonosz ármány lappang.

— Bizonyosan nagy baj éri azt, a ki felbontja ezt a csomagot... talán éppen ezzel akar bele csalni a kelepcebébe.

Ezt Tamás nagyon valószínűnek találta. Csakhogy ezzel még nem volt

segítve az
tévő legye

Legy

futásnak

Igen, de

Emmikém

találkozik

Tamás, h

volt is, d

sem mon

pedig ugy

leányok e

ásta a re

alatt, de

— E

nem lehe

már ki k

Leha

nyult a c

hogy tűz

gödörből,

indulás, é

lem éri

minden m

kányos ki

bele fogo

tet vetett

vakmerő

got a gö

mag volt.

Egy

történni.

semmi. F

meggond

találta, h

Mos

csomag a

vele? Fe

még csal

segítve az ő baján, hogy már most mitévő legyen?

Legjobb szeretett volna egyszerűen futásnak eredni és meg sem állni hazáig. Igen, de otthon aztán mit mondjon Emmikének? És majd ha Jolánkával találkozik, hogyan fog beszámolni? Mert Tamás, ha babonás és kissé hetvenkedő volt is, de becsületes is volt és a világért sem mondott volna hazugságot. Már az pedig ugyancsak nagy csufság lesz, ha a leányok előtt meg kell vallania, hogy föl-ásta a rejtélyes kincset, ott volt a keze alatt, de nem mert hozzá nyulni.

— Ez nem lehet... már hiában... nem lehet. Akármi történik is, de most már ki köll emelnem ezt a csomagot...

Lehajolt a gödörre és félve, óvatosan nyult a csomaghoz. El volt rá készülve, hogy tüzes lángok fognak kicsapni a gödörből, villámok fognak cikázni, földindulás, égszakadás lesz, halálos veszedelem éri százszorosan... mert hát ez minden mesében így van az efféle boszorkányos kincseknél. De már mindegy! Ha bele fogott, be is kell végeznie. Keresztet vetett magára és nagy elszántsággal, vakmerő bátorsággal kirántotta a csomagot a gödörből. Egészen könnyű kis csomag volt.

Egy pár pillanatig várt, hogy mi fog történni. Várt, várt... de nem történt semmi. Föllélekzett. De azért, amint újra meggondolta a dolgát, megint csak úgy találta, hogy nincs az jól semmiképen.

Most már itt a rejtélyes, veszedelmes csomag a kezében. De hát mit csináljon vele? Felbontsa? No persze, az kellene még csak! Hiszen éppen arra biztatta az

a rettenetes képű Magdolna asszony, bizonyosan azért, mert a felbontásnál következik be a rontás.

— Nem bontom én föl a fél világ kincseért sem... de haza sem vihetem... még veszedelmet vinnék a házba... ha meg eldobom, a lányok nevetni fognak... kivált az az együgyű Jolánka, a ki váltig nem akar hinni semmi rosztat.

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami. Egészen földerült az arca és megkönnyebbülve mondá:

— Ugy van, azt teszem... Ha Jolánka olyan nagyon bizik ebben a borzasztó vén boszorkányban, hát vegye ő nyakába ezt a gondot... csináljon vele, amit akar... csak én szabaduljak meg tőle.

Ezzel a nem éppen nagyon barátságos indulatu, sem pedig vitéz elhatározással: fogta a csomagot és félig-meddig megnyugodva indult kifelé az erdőből.

(Folytása következik.)

AZ ŐRANGYAL.

— Igaz történetke. —

MINAPÁBAN szava-hihető barátomtól hallottam ezt a kis történetkét. Mél-tónak találom a följegyzésre, mert látjuk belőle, mily csodásan örködik a Gondviselés a jók és igazak fölött.

A vasuti pálya-udvar végén őrház állott s abban volt naphosszat édes apja mellett egy kis leányka, alig három éveske. Az örnek az volt a kötelessége, hogy mikor a vasuti vonat érkezik, a pálya-udvar több sinpárja közül a helyesre igazítsa az érkező vonatot. Mert a pálya-udvaron, mint tudjátok, több felé ágazik szét a sin-ut s a bejáratnál egy erre való szerkezettel, melyet »váltó«-nak neveznek, a vonatot

egyik vagy másik sin-párra lehet ráterelni. Ezt pedig nagyon pontosan köll végezni, mert ha a vonat olyan sin-párra menne, a melyen már egy másik vonat áll, akkor össze ütköznének és nagy szerencsétlenség történék.

Egy napon az őr, amint ismét közeledett egy vonat, pontosan elvégezte a dolgát és ott állt a helyén. A vasuti vonat dübörögve, zakatolva rohant elő, és már egészen közel volt, mikor az őr véletlenül a másik oldalra pillantva, majd kövé meredt rémültében. A kicsi leányka elbolygott a pálya-udvarra és tele szedve köténykéljét kövecskékkel, leült a két sin közé, éppen arra a nyomra, a melyen most mindjárt a vonat fog elrobogni. Vége lesz, a vonat agyon gázolja!

Látta ezt az apja. A kis leány hátat volt feléje fordulva. Még ha kiált is neki, sem ér czélt; mert amire a kicsike föleszmél s észre veszi a veszedelmet, már oda ér a vonat. Más módon segíteni már nem volt idő. De mégis! Hirtelen az jutott eszébe az őrnek, hogy gyorsan másképp igazítja a »váltó«-t és más sinpárra fordítja

a vonatot. Meg is mozdult, hogy megtegye... de aztán még sem tette.

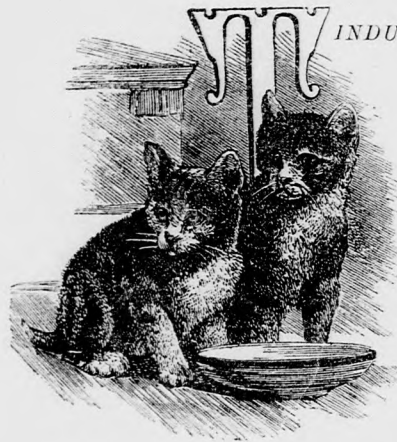
— Nem lehet... a másik sinpáron már áll egy vonat, tele emberekkel... a két vonat össze ütköznék... nem okozhatom annyi ember veszedelmét, halálát! Legyen meg Isten akarata!

És szívében halálos szomorúsággal engedte, hogy a vonat berobogjon a maga útján. A mozdony, a nagy kocsi végig robogtak a kis leány fölött s az apa aztán könnyezve megindult, hogy a gyermek holttestét fölvegye. De amint fele útján volt, ámulva állt meg, — a kicsike vigan, sértetlenül szaladt eléje.

— Jaj, apácskám, úgy megijedtem! Egyszerre csak hallom, hogy jön a vonat s akkor már ott volt a hátamon. Nem volt időm felállni, hát végig feküdtem a földön... és épen jól elfértem a kerekek közt. Juj, de hogy zugott!

Az őr ölbe kapta a gyermeket és össze csókolta, aztán a házikójába sietett vele s ott térdre borulva, könyes szemekkel mondott hálát a Gondviselésnek, mely így megjutalmazta őt.

VÁLLALKOZÓ CZICZÁK.

INDURA és Miczurka,

Két finnyás kis cziczurka,

A tejecskét megfujták,

Megkivánták a huskát —

Az eleven pecsenyét,

Élés-kamra egerét.

»Hogy szerezzünk Tindurka?«

»Nem nagy sor az Miczurka!

Bele bújunk maskarába,

Beosonunk a kamrába.

Énekelünk hangosan

S tánczolunk, hisz farsang van.

Az egér-familia

Kibúvik majd: ni mi a?

Be furcsa
Tindura

S n
Ni

S a

Jaj

Neh

Kat

Ös-

S f

Hop

Ma

Mic

Jaj

Eg

Ha

Nos

Dej

Eg

Vob

A l

Néz

Neh

Be furcsa —

Tindura és Miczurka!

S nagy bámulva mind azt mondják:
Ni ni, járják a bolondját!»

S a hogy mondták, ugy is lett:
Jaj, be szörnyen is illet
Nekik a bolond ruha,
Katonásdi maskura!
Ős-vitéz volt Tindurka,
S felesége Miczurka,
Hopp la la —
Markotányosné vala.
Miákolva szökellének —
Jaj, milyen táncz, milyen ének!
Egérék majd száját tátnak
Ha ily szépet hallnak, látnak.,
Nos? Nincs nyoma, nincs nesze?
Dejsz'! Katának,
Egerek öreganyjának
Volt esze.
A lyuk elejébe állt,
Nézett, ám de nem csodált.
Neki fordulva a lyuknak

Mondotta a pereputtnak:

— »Kedves apró gyerekeim,
Szeretett jó egereim,
A lyukba ne álljatok,
Eszeteken járjatok!
Czincz!
Ide kívül semmi sincs,
Vissza, vissza! Mars! Abrincs!«

Hej, Miczurka Tindura:
Nem használt a figura!
Hiába volt táncz és ének,
Hiába a maskura, —
Van ám esze az egérnek!

MAGYAR SZENT ERZSÉBET.

(Képpel a 101. lapon.)

SZÉP magyar hazánknak ezer esztendő történetében sok nagy és érdekes dologról olvashatunk leírásokat. Voltak jeles és nevezetes hősök, dicső és jeles királyok és voltak olyan nemes, csodajó szívű férfiak és nők, a kikről századok multán is áhítatos kegyelettel emlékezett meg a hálás emberiség, az egyház pedig beiktatta őket a szentek sorába. A szentek közt van magyarországi szent Erzsébet is.

Régen, nagyon régen, több mint hatszáz esztendővel ezelőtt élt ő a földön. Királynak volt a leánya, II. Endre magyar királynak, ugyan-annak, a ki vitéz magyar sereg élén messze járt Ázsiában a szen

földön, hogy ott a hitetlen pogányok ellen harcoljon.

A kis Erzsébet királyleány azonban csak első gyermekéveit élte itthon magyar szülőföldjén. Még kicsi gyermekeleányka volt, mikor elvitték messze Németországba, a thüringiai gróf udvarába. Mert a magyar király és a thüringiai gróf úgy egyeztek meg, hogy a gróf fiának a királyleány legyen majdan a felesége, ha mind a ketten felnőnek. És hogy a kis Erzsébet jól ismerje leendő országa nyelvét, szokásait, hát egészen fiatalon elvitték oda, hogy majdani alattvalói közt nevedjék. Mert a thüringiai grófok szép darab országon uralkodtak és hatalmas urak valának.

Nagy pompával, sok kincssel bocsátotta Endre király utnak az ő kedves leánykáját, a kit nem is látott többé.

A thüringiai gróf udvarában nevedett aztán a magyar királyleány, fényben, kényelemben, a mint az megillette őt. De már kicsi korában tapasztalták, hogy nem igen keresi örömét a fényben, bőségben, és kevesebbet gondol magával, mint inkább azzal, mikép segíthetne, ha valahol valami szenvedőt, szerencsétlent látott. Szívesen oda adta a magáét, nemcsak a fölöslegest, hanem a szükségest is, és már mint serdülő leánykának messze földön hirteljesen terjedt, hogy a szegények, szenvedők soha sem fordulnak hozzá hiába. Ha mást nem, félre tette ételét, hogy egy-egy éhezőt megsegítsen vele. Ott várták mindig a kastély kapujánál.

Igy telt el az első ifjusága s lassan-lassan viruló szép hajadonná serdült. Ezalatt pedig a fiatal gróf is deli leventévé

nőtt, a ki bátran mérközött hies vitézekkel. Részt vett kemény harczokban s szigorú, kemény szavú ur lett. De akkoriban az ilyet becsülték meg igazán, mert harcias, elszánt ember köllött akkor parancsolónak. Mindig háborus idők jártak és ha nagy háboru nem volt, a kisebb várurak viaskodtak egymással. Ha a fejedelem igazságot akart tenni köztök, bizony nem sokat használt a szép szó a makacs, daczos vitézekkel szemben. Lóra kellett ülni, sereg élére állani és karddal kényszeríteni a nyakas lovagokat, hogy engedelmeskedjenek.

Örömmel üdvözölték tehát a gyöngék s üldözöttek a fiatal grótot, mikor beült elhunyt atyja örökébe. Csak a daczos erőszakoskodók nem örültek neki. Hanem a minék mindenki örült, az volt, hogy a szelid lelkű, nemes szívű Erzsébet volt a gróf neje.

És ekkor, midőn már a hatalmas thüringiai gróf neje volt, ekkor tűnt csak ki igazán, milyen nemes és áldott lélek. Űzhetett volna fényt, élhetett volna vigságban, mulatságban s száz meg ezer jobbágy kénytelen lett volna alázatosan teljesíteni minden szeszélyét. Éltek is így sokan az akkori fejedelmi asszonyok közül; de a magyar királyleány nem ilyenekben találta kedvét és örömét. Ő egészen másféle örömekeket szerzett magának.

Most már, hogy a hatalmas thüringiai gróf neje volt, többet tehetett, mint serdülő leányka korában. Védője, gyámoltója lett minden szegénynek, szerencsétlennek, a kinek hírért hallotta.

Sok volt pedig akkor a szegény szenvedő, és nem volt, a ki segítsen rajtuk.

Kegyetlen hatalom csétlenről zsoldos békés em és árva betegség dött, nem mert nag De a nak, Erz hült a sz keserű k angyal je álmodni büszke vá környezte burkolva, szegény szerény volna. A kincseivel s ott is megment kat vigas a hol me mában. S könyörüle mihelyt mert gon sem jobb mert ha ké sége volt megsegít szenvedés Áld lábai nyor neki ádá gonoszsa

Kegyetlen kor volt az, csak az erő és hatalom uralkodott s a szegény szerencsétlenről nem gondoskodott senki. Durva zsoldos katonák kifosztották a szegény békés emberek hajlékát, elhagyott özvegy és árva nem talált gyámolítóra. A kit betegség lepett meg, tehetetlenül vergődött, nem volt a ki enyhítse szenvedését, mert nagy volt a tudatlanság is.

De a meddig a magyar királyleánynak, Erzsébetnek, a keze elért, ott enyhült a szenvedés, főlészáradt a fájdalom keserű könnyüje. Mint vigasztaló, segítő angyal jelent meg mindenütt, ott is, a hol álmodni sem mertek volna róla. Főnt büszke várkastélyában kényelem és vigság környezte volna, de ő egyszerű ruhába burkolva, leszállt a várból és bejárta a szegény nép kunyhóit. Nem volt olyan szerény viskó, a hova betérni habozott volna. A hol nyomort talált, ott segített kincseivel; a betegnek vitt gyógyító irt s ott is maradt mellette, biztatta, ápolta, megmentette az életnek. A szomorkodókat vigasztalta, megnyugtatta s mindenütt, a hol megfordult, béke,öröm maradt nyomában. Szegény árvák, akik elhagyottan könyörületre nem találtak, mentve voltak, mihelyt a várgrófné megpillantá őket, mert gondjukat viselte, hogy édes anyjok sem jobban. És ellenséget nem ismert; mert ha bajba került olyan is, a ki ellensége volt, azzal fizetett neki vissza, hogy megsegítette, megvigasztalta, enyhített a szenvedésén.

Áldás fakadt mindenütt Erzsébet lábai nyomán és mégis, ki hinné! — voltak neki ádáz ellenségei. Mert nem türte a gonoszszágot; nem engedte, hogy igazság-

talanság történjék bárkivel. Már pedig a gonoszok azt gyűlölik leginkább, aki meggátolja az ő gonosz tetteiket.

Szöttek is nem egyszer ármányt Erzsébet ellen. A gróf sokszor hosszú időig távol járt, serege élén hadakozott s midőn pihenőre hazatért álnok szivüek mindenféle rut vádakat sugdostak be neki a grófnéról. Hitte is, nem is. Megtette azt is, hogy midőn Erzsébet maga vitt eledelt egy szegény éhezőnek, lesből elébe toppant, gyanakodva, hogy Erzsébet a kastély kincseit viszi talán valamely ellenségnek. Látni akarta, mit visz Erzsébet, mert még azt is megtiltotta volt neki, hogy kenyeret vigyen a szegényeknek. Erzsébet ijedten mutatta meg, mit takarogat a köpenye alatt és ime! — csoda történt: nem volt ott egyéb egy pár szép rózsánál s a gyanakvó gróf megszegyenülve kért bocsánatot. De azért újra meg újra előálltak a ravasz vádaskodóks megtörtént az is, hogy a gróf csufosan elüzte Erzsébetet a kastélyból. A szent lelkü Erzsébet nem panaszkodott, nem haragudott, szeliden türte az üldözést, megbocsátott ellenségeinek, azután pedig a heveskedő, kemény gróf jött hozzá és kért tőle bocsánatot s vissza vitte a várkastélyba.

S bármi érte, bárhogy keserítették, bántották: megmaradt élte fogytáig szelidnek, irgalmasnak és jótékonynak, a szenvedők, szerencsétlenek vigasztalójának.

Mikor befejezte földi életét és már csak emlékezetben élt sok nemes tette, áldott jósága: akkor kezdték igazán érteni az ő nagy erényeit. Hálásan zarándokoltak sirjához és beiktatták őt a szentek

sorába. És mai napig mint Magyarországi szent Erzsébet szól róla az utókor.

Száz meg száz esztendő mult, de Magyarországi szent Erzsébet emléke még ma is él, mint a nemes erények példányképeé.

A PICZIKE.

(Képpel a czimlapon.)

EZ A MI kedveskénk,
Ez a piczi szösze;
Karomba, szívemre
Jöszte édes, jöszte!

Mosolyogj, nevetgélj,
Tapsikolok néked;
Mint kicsi madárkát,
Röpítelek téged.

Ha nem köll, ugy is jó,
Pislogatsz már, látom;
Szép tündér-hazába
Vigyen el az álom.

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

1.	B	k	r	o	l
2.	á	a	a	á	
3.	t	o	m		
4.	r	l			
5.	t				

Ugy rendezendő el, hogy függő s mérleg irányban egy-azon szavakat adják:

1. Boldogító a hűsége
2. Előtte áll a juh bégve
3. Mult időnek bús emléke
4. A hazugság igaz képe
5. Ott leled az ábéczébe!

Keddvezett néked a végzet,
Hogyha bírod az egészset.

A MADÁRIJESZTŐ MESÉJE.

JUJUU! De hidegen süvölt a szél! Bizony kegyetlen legény a tél! Vagy hóbundával takar, melytől éppenséggel nem lehet megizzadni, vagy száraz fagyosan mosolyog, hogy szinte csikorog bele a foga. Nekem pedig nincs idekint fűtött kályhám. Csak a nyárra állítottak ide, aztán itt felejtettek. Jó szerencse, hogy kalap van a tökfemen és köpenyeg a vállamon, habár az a vásott szellő nagyon alája fujdogál. És a ki lát, mind nevet rajtam, hogy mit csinállok itt, mikor nincs most semmi dolgom. Mert hát kit ijesszek el, mikor madár se jár most ezen a tájon, legföljebb egy-egy éhes varju vagy kóbor veréb. Azok is csufolnak.

— Ugyan mit állsz itt hiába? Hiszen nincs mit őrizned. De ha volna is, ki félne tőled, te szegény ágról szakadt legény?

No már kérem, hát szép dolog az, ha a szegény legényt így csufolják? Aztán nem is hiszem, hogy igaz legyen. Tessék rám nézni, hát igazán olyan csuf vagyok én? Nincs szép kalapom? Aztán meg szép gömbölyü fejem? De még orrom is van és két karom, száraz lapuból nyakravalóm!

Ám
vagyok r
a madar
az ő leg
az én int
Mert én
tek ide
számotol
meg. A
tavaly az
Ho
elmond

Szé
mikor a
Tudtam
szélre er
gallériját
hasznát.
tájon r
szörnyen
kötelessé
inkább,
tam vol

De
érni kez
kalászol
minden
kerülget
őket el
tam a k
repültek

Az
Eg
volt a
messzir
mindig
már ép

szólt az

ott áll

egy kics

EL

hanem

hát me

Ám még ha igaz volna is, hogy nem vagyok nagyon szép, akkor sem illik, hogy a madarak csufoljanak. Hiszen én vagyok az ő legjobb barátjok, és a ki nem figyel az én intésemre, az pórul jár, megkeserüli. Mert én azt integetem nekik: ne jöjjetek ide közelembé, ez tilos vidék a ti számotokra. A ki meghallgatja, nem bánja meg. A ki daczoskodik, úgy jár, mint tavaly az a hetvenkedő veréb.

Hogy járt, azt kérditek? Mindjárt elmondom.

Szép zöld buzavetés volt itt a mezőn, mikor a gazdám engem ide felállított. Tudtam, mi a kötelességem és a legkisebb szélre erősen lebegtettem a köpönyegem gallérját, ámbár nem igen láttam semmi hasznát. Nem igen járt akkor ezen a tájon még madár sem. Unatkoztam szörnyen. De hát mit tehettem? Első a kötelesség, hát csak itt maradtam. Annál inkább, mert ha akartam volna sem tudtam volna elmenni.

De ez nem tartott sokáig. A vetés érnei kezdett, kövér szemtől duzzadtak a kalászkok és lehajtották a fejüket. És ekkor mindenféle torkos madár nagyon kezdte kerülgetni ezt a tájéket, alig győztem őket elhessegetni. De ha jól meglóbbáltam a köpönyegem gallérját, ijedten odább repültek.

Azaz hogy mégsem mind repült el.

Egy izben, mikor már jóformán érett volt a buza, két veréb szálldogált nem messzire. Éhesek voltak, mert a veréb mindig éhes. A jó kövér buzaszemre pedig már éppen nagyon fájt a foguk.

— Itt lesz csak pompás lakoma! szólt az egyik.

— Hm! Nem tudom... nézd csak, ott áll valaki a vetés közepén.

— Csakugyan... kár... várjunk egy kicsit, majd elmegy.

Elmenni biz én nem mentem el, hanem mert éppen jó szellőske fujdogált, hát meglebbentettem a köpönyegemet s

azután is hadonáztam. Ettől elröppentek s a kövérebbik, a ki először készült lakomázni, biztatta a társát.

— Sebaj, majd később erre nézünk ismét. Akkor már bizonyosan nem lesz itt veszedelem.

El is jött másnap a torkosabbik. Én persze megint csak ott álltam.

A torkos veréb megint leült közel egy fára és onnan leskelődött. Nézegetett hol a félszemével, hol mind a kettővel, aztán közelebb jött. Én pedig akkor nem tudtam hadonázni, mert egészen csöndes idő volt.

— Nem is hiszem én, hogy ember; szólt a vakmerő veréb. Megpróbálok... vigyázni fogok, ha mégis veszedelmes találna lenni, majd odább repülök.

Persze hogy én nem voltam veszedelmes. A torkos kópé csakhamar javában lakmározott s mikor a pajtásai ezt látták, oda jött valamennyi. Ugyancsak pusztították a jó kövér buzaszemet, én pedig hiába haragudtam, boszankodtam, nem tudtam segíteni. Néha, mikor egy kis szellőske lengett, meg-megfenyegettem őket egy kicsit; de már nem ijedtek meg. Megszoktak, mikor ott közel jártak.

Eljöttek másnap is, harmadnap is, és egyszer éppen akkor lakomáztak, mikor a gazda érkezett.

— Ejnye semmiházi verebei! Hát nektek szántottam-vettem én? Ugy lát-szik, a madárijesztő már nem elég ijesztő. De majd teszek én róla.

Haza ment s én kíváncsi voltam, mit fog tenni. Kissé féltem is, hogy talán bizony nálamnál külön madárijesztőt talál s akkor én aztán csuffá leszek. De ettől kár volt félnem. Egyebet gondolt ki.

Másnap a verebek még nem jöttek meg, mikor az én gazdám ott volt közelemben, még pedig puskával a vállán. Mindjárt tudtam, mit akar. Mivel pedig nincs ám rossz szívem, hát megsajnáltam

a verebeket és eltökéltem, hogy majd figyelmeztetem őket. Hadonáztam is erősen.

Nemsokára közeledett két veréb, még pedig éppen az a két jó pajtás, aki legelőször kezdett itt garázdálkodni. Most is a torkos kövér járt elől, de a társa vissza akarta tartani.

— Most ne menjünk oda... nézd, van ott még más valaki.

— Bánom is én! Nem félek én senkitől.

— No no, mégis... bajunk eshetik.

— Jaj te gyáva! Már hogy lehet ily könnyen megijedni? Akkor kezdetben is úgy szepegtél. No, megmutatom én neked, mi a bátorság.

— Oh, akkor... az más volt. De most jól látom, hogy puskás ember áll ott.

— Persze aki fél, az mindjárt veszedelmet lát. De aki bátor, az nem ijed meg akármilyen madárijesztőtől. Ha nem jösz, maradsz, én megyek.

Az óvatos veréb ott maradt a fán, a torkos kövér pedig ott maradt a fán, a repült egészen a közelembé. De még le sem ereszkedett, midőn már eldőrdült a lövés és a torkos veréb holtan terült a földre, pajtásai pedig az egész környékről messzire elrepültek.

Én pedig azután sokáig törtem a fejemet, sajnáljam-e azt a verebet vagy sem? Utoljára is abban állapodtam meg, hogy hetvenkedő torkosságával maga okozta a sorsát. Mert szép dolog a bátorság, nem is veszem nagyon rossz neven, ha tölem valaki nem ijed meg. De a bátorság csak úgy ér valamit, ha okosság is jár vele. Mert a ki vakon rohan és nem akarja látni, amit könnyen láthat s daczol olyannal, a kivel semmikép sem bírhat: az nem bátor, csak elbizakodott, esztelen, a kit előbb-utóbb elér az ő szomorú sorsa.

KIS PAJTÁSOK MESSZE FÖLDÖN.

— Eszkimó flu. —

MINAP lent jártunk a meleg éghajlat alatt élő török szomszédainknál; nem is nagyon messze, csak úgy a harmadik szomszédban. Most kissé messzibbre látogatunk el, föl az északsarki vidékekre. De bizony jó, hogy csak így gondolatban és papiroson kell oda ellátogatnunk, mert ha valósággal kellene megtennünk, nagyon elmenne tőle a kedvünk.

Azaz hogy szerencsére meg sem tehetnők most, még ha akarnók is. Mert téli időben vagyunk, ilyenkor pedig legfőbb a madár tudna elrepülni; csak hogy annak is van esze és nem repül ilyenkor oda. Mert a mi telünk valóságos játék

ahhoz ké-
hol az es-
közül cs-
nyire cs-
ott reked-
hirtelen
a nagy a
Grönlan-
részeibe,
pedig be-
resztül m-
ger persz-
tó, a m-
Hatalma-
váltakoz-
helyenké-
tenger s-
czélt és
ketlen v-
hajóval
csak ugy-
czammo-
ugrik és

Ez-
ismét sz-
az eszk-
északi
hogy ki-
mert na-
száguk.
hó és jé-
hétig m-
éjszakáj-
a legfo-
van nál-
sem sok-
Termés-
olyan sz-
bokorna-
magnöv-
életü n-
rövidke-
gabna,
bizony
gyümöl-
Go-
tetek, a

ahhoz képest, a milyen tél ott uralkodik, a hol az eszkimók laknak. Európai emberek közül csak kevesen próbálják azt, többnyire csak kényszerűségből, ha valamiképp ott rekedtek késő ősszel, a mikor gyakran hirtelen befagy a tenger. Mert tőlünk csak a nagy atlanti tengeren át lehet eljutni Grönlandba és Észak-Amerika legfelső részeibe, az eszkimók hazájába. A tenger pedig befagy, azon ilyenkor élő lélek keresztül nem juthat. Mert a végtelen tenger persze nem olyan, mint egy nagyocskató, a melyen végig lehet korcsolyázni. Hatalmas jéghegyek, óriási jégtorlaszok váltakoznak beláthatatlan jégmezőkkel; helyenként pedig a hullámzó, háborgó tenger szétrepesztí a ráneheződő jégpánczél és széthajtja a jeget, ott aztán feneketlen víz van. Így tehát se gyalog, se hajóval nem lehet boldogulni, hanem csak úgy, mint a jeges medve teheti: végig cszammog a jégen s a hol vízhez ér, beleugrik és uszva megy tovább.

Ezen a befagyott tengeren túl, a hol ismét szárazföld emelkedik ki, ott élnek az eszkimók, Grönlandban és Amerika északi részeiben. Bizony elmondhatni, hogy kívülök ott még a madár is alig jár, mert nagyon szomorú ország ez az ő országuk. Az esztendő legnagyobb részében hó és jég borítja a földet, télen át több hétig még a napot sem látják, folytonos éjszakájok van és csak mikor nálunk a a legforróbb nyári napok járnak, akkor van náluk is kissé enyhébb évszak; de ez sem sokkal különb a mi tavaszi időnké. Természetes, hogy így aztán nincs is ott olyan szép növényzet, mint nálunk. Fának, bokornak nincs ideje, hogy kiviritsen, megnövekedjék. Egy kis fű, moha, rövid életű növény az egész, amit látnak. A rövidke nyár alatt, mely nem is meleg: gabna, gyümölcs meg nem érik, így hát bizony azt sem tudják, mi fán terem a gyümölcs, mert a fáját sem ismerik.

Gondolom, nem lesznek sokan közöttük, a kik oda kíváncznának. És bizo-

nyosan sajnáljátok kis pajtásaitokat, a kicsi eszkimókat, a kik azon a szomorú földön élnek.

De hát valami nagyon ne busuljatok miattok. Mert ők egy csöppet sem érzik azt, hogy szerencsétlenek. Sőt éppen olyan vidámak és boldogok, mint akárki közületek. És mit gondoltok, hogy lehet ez? Hát egyszerűen csak úgy, hogy ők nem is ösmernek másféle világot, eszökbe sem jut, hogy másképp is lehet a világ, mint ahogy ő náluk van.

A kis eszkimó fiúk és leányok, amíg egészen kicsinyek, életök nagyobb részét a jó meleg otthonban töltik. Ez az ő otthonuk nagyon különböző. Vannak a tengerpart mentén valóságos kis falvak és városkák, a hol az eszkimók, már olyan a milyen, házakban élnek. Ezek a szerencsesebbek és műveltebbek, a kik nyáronként sokszor érintkeznek európai emberekkel és tudnak is egyetmást a világról. De vannak olyan eszkimó törzsek is, melyeknek nincs igazi állandó lakó helyök, csak úgy barangolnak a sivár, kopár jeges tájakon és fókabőrből, medvebőrből való sátrukat ott ütik fel, a hol éppen kedvök tartja. Téltre pedig gödröt vájnak a földbe, hóból nagy dombot raknak föléje és ott tanyáznak. De azért ezek a kóbor eszkimók sem afféle veszedelmes vademberek, mint például az afrikai vad négerek. Az eszkimó mind nagyon szelid, békességes és ha őt nem bántják, ő neki ugyan nem jut eszébe, hogy bántson valakit.

Pedig, ámbár természetre nagyon alacsony, jóformán törpe: éppenséggel nem gyáva és nem is gyöngé. A kis eszkimó fiút már korán hozzá szoktatják mindenféle nehéz sanyarusághoz és veszedelemhez, hogy aztán meg tudjon élni nagy korában. Egy-két helyen vannak már ugyan annyira, hogy valami iskolafélét is ösmernek s a fiúk tanulnak valamit. De ez csak nagyon kevés. Ezek már jóformán nem is igazi eszkimók. A legtöbb azt sem tudja, mi is az a könyv, és még Istenről sincs

igazi fogalmuk, csak afféle babonákat hisznek holmi szellemekről.

A kis eszkimó fia, mihelyt már némileg megerősödött, arra törekszik, hogy tudjon bánni lándzsával és evezővel. Mert apró s gyarló csónakjaikon meg kell birkóznia a hullámzó tengerrel, a lándzsa pedig a legfőbb fegyverök a vadászatnál. A vadászathoz pedig jól kell érteniök, mert ebből élnek télen-nyáron. Gabnájok nem terem, a földet nem művelhetik, tehát csak éhből élnek, amit vadászattal keresnek, hallal, fókával, jegesmedvével. A veszedelmes jegesmedvével szembe szállani persze nem tréfa dolog. De ha sikerül elejteni, nagy kincs, mert a bőrből pompás bunda telik. Arra pedig nagy a szükség. Nem is veszik addig az eszkimó ifjút igazi derék legényszámba, amíg efféle jó zsákmányt nem hozott haza. Ha ezt megtette, akkor aztán kimondják rá, hogy legény, csinálhat magának külön sátrat és ébhet a maga kedve szerint.

Nyári időben fókavadászok, bálnahalászok ellátogatnak hajóikkal az eszkimó lakta tájakra. A kikötő helyeken és közel környéken élő eszkimók tehát ilyenkor eleget találkoznak európai és amerikai emberekkel, sőt vannak európaiak, a kik esztendőig ott laknak a kikötő városokban, melyek persze inkább csak falucsák. Bizonyosan ilyen helyen lakik az a kis fucska is, a ki ott a képen valami könyvet szorongat. Bizony talán még olvasni is tud.

Az európai, amerikai kutató utasoknak, kik az északsarki vidék kifürkészésére mennek oda, az eszkimók sok jó szolgálatot tesznek. Az igaz, hogy nem teszik ingyen, de nem is valami nagy kincset kívánnak, hanem csak holmi olyan portékát, amire nagy szükségök van. A végtelen jeges tájakon biztosan elkalauzolják az idegent s jószíviuen segítik, amivel tehetik.

Néha, de nagyon ritkán, megtörténik, hogy néhány eszkimó rászánja magát és

eljön a hajósokkal ide Európába. Ugyan-csak bámul itt az ezerféle nagyszerűsége, a gyönyörű városokon, zöld mezőkön, lombos erdőkön. Azt köllene hinni, hogy ha egyszer ide jutott, a paradicsomban képzele magát és boldog. De biz az nem úgy van. Egy kis ideig csak tetszik neki a dolog, megbámulja ezt is azt is, de aztán vissza kívánczik az ő szomorú hazájába, a foka és jegesmedve honába. Neki az nem szomorú ország, neki az a legszebb és legkedvesebb. Mert az az ő hazája s halálra busulná magát, ha vissza nem juthatna oda.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Deák Erzsike. Tudtommal Pancsován áll fenn állami selyemgubó-tenyésztés. Ha oda fordulnátok? Forgó bácsival levelező lapon is szabad levelezni. A bélyegeket beküldhetitek nekem. — **Deutsch Oszkár.** Hogyan? Hát csak most léptél a »Kis Lap« zászlaja alá? Már én rég ott hittelek. A kellemes fürdői találkozásra hogy ne emlékezném? Reményilem, a nyáron ismét együtt leszünk. — **Joó Feri, Teller Alice, Muzslay Károly.** A szíves érdeklődést köszönöm: már javulóban vagyok. — **Senki és társai.** Már csikót is adni a kötőfék mellé, költséges volna. Csak látnátok azt a panaszos levélözönt, ha egyszer másszor nehezebb földványt közlök! A zsengekorúak többségét köll szem előtt tartanom. — **Szily Erzsike.** Érdeklődésed és ragaszkodásod nyilatkozatát örvendő tudomásul veszem. A másikkra nézve, ha csak lehet, segíteni fog a kiadóhivatal. Képrejtvényed egyszer, már nagyon régen, megjelent. Alig van oly kis olvasóm, aki éppen ezzel az egygyel (Félegyháza) ne tenné meg első képrejtvény-szerkesztési kísérletét. Ujabbal próbálkozzál meg. — **Eszterházy Olivér.** Iparkodásod sikerre vezetett. Sajnálom, hogy lovacskád bajáról én nem segíthetek. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Battha Bálint 50 kr., Kaprinay Margit 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.